

тържество за Тодорова, който не само оправда мнѣнието на другаритѣ си, но въ доказателство — и пожертвува живота си, кой знай, може би и отъ отчаяние на безисходното положение, въ което го втигнахъ случайноститѣ, както ще видимъ по-доло.

Цѣлата нощъ срѣщо 15-й Ноемврий, Тодоровъ не мжгнѣлъ, като тичалъ да прави распорѣждания за прѣдстоящата работа. Всичко се старалъ той да прѣдвиди, като назначилъ *лозинка*, а сжщо и бѣлегъ за распознавание своитѣ. Едно само всички забравили, па и кой ли би посмѣилъ да искаже мнѣнието си при таквъ общо настроение, а то е било, че испращали на таквазъ работа хора — войници, на които не би трѣбало да се възлагатъ подобни сериозни дѣйствия, особено като нощно нападение. *)

Както и да бѣде, числото на участвуя-

*) Всичкитѣ участвуващи при защитата на г. Видинъ наши войски, се състоели: отъ запасни войници, доброволци и народно опълчение. Първитѣ отъ тѣхъ сж били отъ таквъзъ качество по военното си възпитание, щото едва ли би се намѣрилъ нѣкой ротенъ командиръ, да ги приеме при мобилизацията въ ротата си, особено като има възможность да избере когото ще отъ най-добритѣ. По тази причина, повечето отъ Видинскитѣ запасни войници, сж били прѣди на дѣйствителна служба: кашевари, барабашки, кошухи, писари и пр. пестроеви длѣжности. Изъ мѣжду доброволцитѣ, макаръ и да е имало мнозина, съ високи патриотически чувства, не трѣба да се замѣлчи, че е имало и таквизъ, които мислѣли за „плѣчкаджилъкъ“, което намираме да е било най-главната причина, за заглъняването на подпоручика Тодорова, а сжщо и за злополучнитѣ исходъ на виласката. Освѣнъ многото събрани вѣрни свѣдения, добри свидѣтели за това могатъ бжди: лѣжкитѣ, саханитѣ и проч. покжщнина на видинскитѣ, избѣгали въ Калафатъ стопанки. Колкото за народното опълчение (!), оставаме читателитѣ сами, да се произнесахъ.